

## Arrest

nr. 255 177 van 27 mei 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.  
BOURRY  
Steenakker 28  
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 november 2015 om internationale bescherming. Op 30 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 203 275 van 27 april 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 8 juni 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 16 augustus 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. 214 818 van 8 januari 2019 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 12 april 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 13 januari 2020 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 oktober 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het district Nahe Awal in de stad Puli Khumri in de provincie Baghlan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.*

*In 2012 en 2013 werkte u als bodyguard voor de neef van uw vader genaamd A. A. (...). Die man werkte voor de inlichtingendiensten (NDS) in stad Puli Khumri. Omwille van de bedreigingen die hij ontving van taliban en vijanden, besloot hij de stad Puli Khumri te verlaten, zijn familie in India te vestigen en zelf afwisselend in Kabul en India te gaan wonen. Omdat u zijn meest betrouwbare bodyguard was, en u steeds aan zijn zijde was in Puli Khumri, was het voor u tevens niet meer veilig in de stad Puli Khumri. U verhuisde naar Kabul en A. A. (...) regelde er een job voor u als chauffeur voor de 'association of private universities and institutes of higher education n Afghanistan'. U werkte er van 2014 tot 2015, en verbleef er doorgaans in de kantoren van de raad. U had af en toe contact met A. A. (...). Op het einde van de maand mei 2015 kwam A. A. (...) terug naar Kabul. Hij had de job als hoofd van de NDS voor de provincie Baghlan toegewezen gekregen en zou die week worden aangesteld in deze functie. U vervoerde A. A. (...) op een avond naar het huis van Yunus Qanuni en terug. Een dag later, toen u bij uw tante aan vaderszijde in Kabul verbleef, werd u opgebeld door de schoonbroer van A. A. (...) en ingelicht over de moord op A. A. (...). U besloot diezelfde nacht te vluchten uit Afghanistan.*

*U heeft Afghanistan verlaten op 27 mei 2015. U bent België binnengekomen op 1 november 2015 en diende elf dagen later een verzoek tot internationale bescherming in. Op 30 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht wordt aan uw voorgehouden familieband met en job als bodyguard voor A. A. (...) en bijgevolg ook niet aan de problemen die u hierdoor kende. Bovendien werd besloten dat u redelijkerwijze kon terugkeren naar de Afghaanse hoofdstad Kabul. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde in haar arrest van 27 april 2018 de beslissing en redenering van het CGVS. De Raad oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en dat u over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.*

*Zonder België te verlaten diende u op 8 juni 2018 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat uw problemen nog steeds actueel waren en verwees u naar de algemene veiligheidssituatie in de provincie Baghlan. Ter staving van uw tweede verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een begeleidende brief van uw advocaat, een USB-stick met foto's en video's van uw regio, een brief van de hand van de zoon of dochter van A. A. M. (...) die attesteert dat u voor A. A. (...) gewerkt heeft, een attest waaruit blijkt dat de familie van A. A. (...) zich in Turkije bevindt en een brief van een attaché van de ambassade van de Verenigde Staten in Kabul, Mr. Waterfall, over het werk van A. A. (...). Dit verzoek werd op 16 augustus 2018 niet-ontvankelijk verklaard. De RvV verwierp op 8 januari 2019 het beroep tegen deze beslissing. U stelde geen hoger beroep in tegen deze bestelling.*

*Zonder België te verlaten diende u op 12 april 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde in het kader van dit verzoek de asielmotieven die u uiteenzette tijdens uw twee voorgaande verzoeken en verwees opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Baghlan. Ter*

staving van uw derde verzoek legde u twee brieven van de NDS van Baghlan en een begeleidende brief van uw advocaat neer. Dit verzoek werd op 12 augustus 2019 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Na deze beslissing hebt u België verlaten en trok u naar Frankrijk, waar u een viertal maanden verbleef voor u naar België terugkeerde. U diende op 13 januari 2020 uw vierde en huidige verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van uw huidige verzoek houdt u vast aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen in Afghanistan. U stelt dat de Taliban nog steeds naar u op zoek zijn omdat u voor de overheid werkte. U stelt dat u, gelet op uw afkomst uit Baghlan, recht hebt op subsidiaire bescherming en dat het overal in Afghanistan, ook in Kaboel, onveilig is. U voegt hieraan toe dat uw verblijfsomstandigheden in België zeer moeilijk zijn omdat u dakloos bent. U stelt dat u een beroep hebt en recht hebt op verblijfsdocumenten zodat u kunt werken en naar school kunt gaan. U verklaart last te hebben van stress en stelt dat u slecht slaapt, nachtmerries hebt en tegen zichzelf praat. Ten slotte stelt u dat u aan schurft lijdt.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van de NDS in het Dari dd. 18.09.2019 met de Nederlandse vertaling; een Engelstalige brief van de NDS dd. 18.09.2019; een USB-stick met linken naar videofragmenten op Facebook en Youtube en diverse printscreens van nieuwsberichten op sociale media betreffende de algemene situatie in Baghlan en Kaboel; een envelop; een brief van uw Belgische advocaat, meester Vandenbroucke, dd. 12.09.2020.

## **B. Motivering**

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U verklaarde op de DVZ dat u psychologische problemen heeft, meer bepaald stelde u er dat u veel stress heeft, slecht slaapt, nachtmerries heeft en tegen zichzelf praat (verklaring volgend verzoek DVZ, punt 23). U legt echter geen document neer ter staving van deze verklaarde psychologische problemen. Gelet op uw verklaringen op het CGVS en de DVZ doorheen uw opeenvolgende verzoeken blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige en spontane wijze verklaringen met de nodige details en coherentie af te leggen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS en de RvV uw eerste verzoek om internationale bescherming hebben afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Uw tweede verzoek steunde op deze zelfde motieven en werd niet-ontvankelijk verklaard. Ook deze beslissing werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Ook in het kader van uw derde verzoek steunde u op dezelfde asielmotieven. Dit derde verzoek werd door het CGVS eveneens niet-ontvankelijk verklaard. U diende hiertegen geen beroep in.

*Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.*

*U stelt dat uw problemen met de taliban nog steeds actueel zijn (zie verklaring volgend verzoek DVZ, punten 16, 19 en 20). Het louter herhalen van uw eerder aangehaalde motieven heft de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan niet op. U legt verder geen bijkomende verklaringen af die de beoordeling die het CGVS en de RvV van deze motieven maakten in het kader van uw vorige verzoeken, in een nieuw daglicht kunnen stellen.*

*Met betrekking tot de documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (de brief van het NDS in het Dari dd. 18.09.2019, de Nederlandse vertaling ervan en de Engelstalige brief van het NDS dd.18.09.2020), moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze documenten op zich niet van die aard om de door het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. Het feit dat in de neergelegde brief van het NDS in het Dari dd. 18.09.2019 wordt verwezen naar een foutieve datum op een vorig neergelegd document, volstaat niet om de twijfels met betrekking tot uw verklaringen en neergelegde documenten weg te nemen.*

*Bovendien dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u twee brieven van de NDS neerlegt die op dezelfde datum zijn opgesteld in maar zo verschillen qua opmaak. Zo is het vreemd dat de ene brief in het Engels en de andere in het Dari is opgesteld en worden er bij beide brieven andere vlaggen en emblemen gebruikt. Tevens wordt opgemerkt dat het vreemd is dat er bij de afsluiting van deze brieven geen naam maar louter een functie staat vermeld ('Head of NDS Baghlan Afghanistan'). Dit doet verder twifelen aan de authenticiteit van deze stukken.*

*Bijgevolg kunnen deze stukken bezwaarlijk dienen om de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw verklaarde tewerkstelling voor de overheid en de daaruitvolgende problemen met de taliban te staven.*

*De begeleidende brief van uw advocaat dd. 12.09.2020 bevat evenmin elementen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven kunnen herstellen. Hij verwijst wat dit betreft immers louter naar de neergelegde stukken en stelt dat het onredelijk zou zijn als ze louter omwille van hun gesolliciteerd karakter niet in aanmerking komen, hetgeen, zoals uit wat hierboven staat blijkt, niet het geval is.*

*Waar u in uw verklaringen en aan de hand van de links naar filmpjes en nieuwsberichten op sociale media verwijst naar de algemene situatie in uw regio van herkomst, Baghlan, die volgens u tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noopt, dient te worden opgemerkt dat in uw vorige verzoeken door het CGVS en de RvV werd geoordeeld dat u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel om u aan de algemene situatie in Baghlan te onttrekken.*

*U noch uw raadsman brengen elementen aan die deze beoordeling kunnen weerleggen.*

*Waar uw advocaat stelt dat Kaboel niet veilig bereikbaar is, wordt opgemerkt dat volgens de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, Kaboel via haar internationale luchthaven wel degelijk veilig bereikbaar is.*

*Waar uw raadsman verwijst naar de algemene situatie van IDP's in Afghanistan en stelt dat een vestigingsalternatief niet mogelijk is omdat traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu en stelt dat het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging niet voldoende is om tot het bestaan van een intern verblijfsalternatief te besluiten aangezien er, onder andere, dient te worden vastgesteld of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden en dienaangaande naar richtlijnen UNHCR en*

verschillende rapporten verwijst, dient te worden opgemerkt dat indien u meent dat uw familie de wil en/of de capaciteit(en) niet heeft om u duurzame en/of effectieve steun te bieden, u dit in concreto dient aan te tonen en kan u niet volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie en de situatie van uw familie of met de blote bewering dat uw familie de wil en/of de capaciteiten niet zou hebben om u op duurzame en/of effectieve wijze steun te bieden.

Waar hij verwijst naar het feit dat de taliban u ook in Kaboel kan vinden, dient dan weer te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u door de taliban wordt geïdendeerd, bijgevolg kan er ook met dit argument geen rekening worden gehouden (zie supra).

Waar u, aan de hand van uw verklaringen, verwijzingen naar rapporten en de links en foto's van nieuwsberichten en filmpjes op sociale media, en uw raadsman verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Kaboel wordt verwezen naar de meest recente veiligheidsanalyse van de stad Kaboel:

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_security\\_situation\\_in\\_kabul\\_city\\_20200408.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf)) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar [https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_afghanistan\\_security\\_situation\\_20190612.pdf](https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf) en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geïdendeerd. In de rapporteringsperiode

werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwillen de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie die u en uw raadsman aanbrengen, blijkt het tegendeel niet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en verwijst hierbij naar uw verklaarde tewerkstelling als bodyguard voor A. A. (...), het hoofd van de NDS voor de provincie Baghlan. U stelt dat u omwille van uw werkzaamheden als bodyguard voor A. A. (...) gevisieerd zal worden door de gewapende groeperingen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Door te verwijzen naar verklaarde tewerkstelling, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw verklaarde werkzaamheden minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam zou zijn geweest voor het hoofd van de NDS voor de provincie Baghlan maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).*

*Wat betreft de medische problemen waarnaar u verwijst, dient te worden opgemerkt dat uw medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (zie verklaring volgend verzoek DVZ, punt 12 en 23). Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.*

*Het overige door u neergelegde document, de envelop, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Uit dit document kan immers enkel worden opgemaakt dat u post bereikte, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.*

*Waar u verwijst naar uw moeilijke verblijfsomstandigheden in België (het feit dat u dakloos bent, niet officieel mag werken en geen opleiding kunt volgen) dient te worden opgemerkt dat deze elementen in deze beslissing niet terzake doen aangezien ze geen betrekking hebben op een vrees bij terugkeer naar Afghanistan en vormen als dusdanig geen reden voor het verkrijgen van internationale bescherming.*

*Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.*

*Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.*

*Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).*

*Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel laat verzoeker het volgende gelden:

#### *"1. Vooraf*

*Verzoeker wenst door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting gehoord te worden. Verzoeker wenst tijdens dit verhoor onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden gerezen zijn, recht te zetten. Verzoeker heeft de indruk dat hij misbegrepen is geworden door de beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.*

*2. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat-Generaal dat zijn asielaanvraag niet-ontvankelijk kan worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. In weerwil tot de vaststelling van de verwerende partij is verzoeker de mening toegedaan dat er nieuwe elementen aan de orde zijn of door hem zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als Vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*Het eerste lid van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*(...)*

*In weerwil tot de beweringen van de verwerende partij heeft verzoeker weldegelijk nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of minstens voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt:*

*Verzoeker heeft de nodige inspanningen geleverd om bijkomende stukken te bekomen ten einde zijn asielrelaas te staven. Verzoeker is voor deze documenten afhankelijk van zijn derden.*

*Aan de hand van deze stukken kwam verzoeker tegemoet aan de kritiek van de verwerende partij, zoals die werd aangehaald in haar eerste beslissing, en toont hij zijn risicoprofiel aan, minstens dient gesteld te worden dat de kans aanzienlijk groter is dat mijn verzoeker erkend wordt als vluchteling.*

*Verwerende partij verschuilt zich achter het al te makkelijke argument dat de bewijswaarde van de nieuwe documenten relatief zou zijn. De authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde documenten wordt door verwerende partij onterecht in twijfel getrokken. Verwerende partij heeft de documenten niet op een correcte manier op haar authenticiteit gecontroleerd. Er is geen enkel aanwijzen dat dit werd voorgelegd aan specialisten.*

*Verzoeker verwijst naar een arrest van Arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake M.A. uit Iran tegen Zwitserland, d.d. 18 nov 2014, zaaknr 52589/13:*

*(...)*

*Tevens wordt op die manier geen rekening gehouden met de zwakke positie waarin een asielzoeker zich bevindt:*

*(...) (Arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake M.A. uit Iran tegen Zwitserland, d.d. 18 nov 2014, zaaknr 52589/13)*

*Het is ook kennelijk onredelijk is om de door hem voorgelegde stukken louter omwille van hun gesolliciteerd karakter niet in aanmerking te nemen. In een procedure waarin op de vreemdeling die een asielaanvraag indient de bewijslast, kan het niet volstaan om een document niet te weerhouden louter omdat dit gesolliciteerd is en zonder de inhoud of de herkomst ervan te betrekken bij de motivering. In het kader hiervan moet op het principe van het vrije bewijs in het asielrecht gewezen worden: dat een stuk gesolliciteerd of van een subjectieve bron afkomstig zou zijn, betekent nog niet dat het leugenachtig zou zijn en geen enkele bewijskracht heeft. Het heeft inderdaad een minder absolute bewijswaarde, maar kan niet zondermeer als onbestaand beschouwd worden en moet toch op zijn merites beoordeeld worden. Dergelijke stukken hebben minstens een indicatieve of ondersteunende waarde, zolang de valsheid ervan niet bewezen is, en zeker in het geval van overeenstemmende verklaringen kunnen ze samenlopende vermoedens creëren waarmee aan de bewijslast voldoen wordt.*

*Gezien er zich problemen voordeden met betrekking tot vorige afgeleverde documenten, heeft verzoeker terug contact opgenomen met de Directie Nationale Veiligheid. De Directie Nationale*



*Veiligheid wijst erop dat er inderdaad sprake is van verschil van datum en erkent dit. Het is duidelijk dat dit buiten de wil van verzoeker om is gebeurd.*

*Tevens wordt door de Directie Nationale Veiligheid duidelijkheid gegeven over het feit waarom de kaart reeds eerder werd uitgereikt aan verzoeker. Andermaal dient benadrukt te worden dat verzoeker in deze volledig te goeder trouw is.*

*3. Verzoeker verwijst terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.*

*Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren, laat staan om een asielaanvraag in overweging te nemen.*

*Verzoeker verwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011:*

*(...)*

*Zo stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 2009: "(...)*

*(Eigenhandige vertaling: CCE, 27.366, 14 mei 2009 )*

*Met betrekking tot deze vraag mbt de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoeker in twijfel trekt, herhaalt de Raad haar constante rechtspraak volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstanties er niet van ontslaat zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond, ondanks deze twijfel, op grond van zekere elementen in de zaak (eigen vertaling)*

*Tevens verwijst verzoeker naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*

*(...)*

*Anderzijds is het zo dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om iemand het staat te weigeren.*

*4. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft, ondanks een verplichting opgelegd door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, niet op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

*Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst".*

*Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.*

*Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.*

*In casu blijkt enerzijds uit de bestreden beslissing echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, zijn profiel en levensomstandigheden en in wezen zijn mogelijke status (nationaliteit) elders.*

*Anderzijds dient te worden vastgesteld dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers nationaliteit.*

*Verzoeker kan enkel vaststellen dat de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet onder andere bepaalt dat de commissaris-generaal "oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement", wat in casu niet gebeurd is.*

*5. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 16.08.2018 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in*

staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

6. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991» 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat hij hieraan ruimschoots heel voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

7. Verzoeker wijst erop dat hij alles heeft verteld wat hij wist. Meer kan hij niet vertellen. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten

8. Verzoeker wijst erop dat hij in ondergeschikte orde meent nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie

b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

Verzoeker wenst in te gaan op de categorie b en c

Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de gehele provincie BAGHLAN als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden.

Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG voorziet dat een asielzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming als er gegronde redenen zijn dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, door ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie (Aboubacar Diakité tegen CGVS) van 30 januari 2014 preciseert dat de term "binnenlands gewapend conflict" in het kader van subsidiaire bescherming geïnterpreteerd moet worden volgens zijn gewoonlijke betekenis in alledaagse taal: gewapende groeperingen die elkaar of militaire troepen van de Staat bevechten. De term "binnenlands gewapend conflict" moet dus niet geïnterpreteerd worden naar internationaal humanitair recht.

Volgens de Kwalificatierichtlijn kan een binnenlands gewapend conflict enkel leiden tot toekenning van subsidiaire bescherming als er gegronde redenen bestaan dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven. Het Hof meent dat er bij de beoordeling van mogelijke toekenning van subsidiaire bescherming geen bijkomende voorwaarden gesteld moeten worden, zoals bijvoorbeeld de intensiteit

van het gewapend conflict, het niveau van organisatie van de gewapende troepen noch de duur van het conflict.

Verzoeker is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de gehele provincie BAGHLAN als zeer gevaarlijk kan beschouwd worden. Verzoeker verwijst naar 2 internationale rapporten:

1. Algemeen Ambtsbericht 2016 van het Nederlands Ministerie van Buitenland Zaken

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeen-ambtsbericht-afghanistan>

(...)

2. UNAMA FIRST QUARTER 2017 CIVILIAN CASUALTY DATA

[https://unama.unmissions.org/sites/default/files/27\\_april\\_2017\\_unama\\_first\\_quarter\\_2017\\_civilian\\_casualty\\_data\\_english.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/27_april_2017_unama_first_quarter_2017_civilian_casualty_data_english.pdf)

(...)

Verzoeker wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit BAGHLAN zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient aan verzoeker de subsidiaire bescherming worden toegekend.

Ondergeschikt wijst verzoeker op het volgende:

(...) (Cass 22 januari 2009 C.06.0427.F.)

Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Tevens meent cliënt dat de voorwaarden hiertoe geenszins vervuld zijn. Uit de rechtspraak kunnen de volgende voorwaarden gedestilleerd worden:

(...)

(zie rechtsoverweging 141 van het arrest in de zaak Salah Sheekh tegen Nederland van 11 januari 2007 (ECL1:CE:ECHR:2007:0111JUD000194804), waar het EHRM oordeelt dat "(...)"

Verzoeker wijst erop dat hij bij terugkeer in het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen omdat hij dat land door bepaalde volgens het UNHCR onveilige gebieden zou moeten trekken. Minstens dient gesteld worden dat er geen recente gegevens voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker zich veilig naar een andere plaats binnen Afghanistan kan begeven.

De wijze waarop de situatie van de IDP's door verwerende partij wordt voorgesteld, kan geenszins gevolgd worden en gaat volledig in tegen hetgeen in het laatst ambtsbericht wordt geponeerd:

(...)<sup>4</sup>

<https://www.Rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeen-ambtsbericht-afghanistan/algemeen+ambtsbericht+Afghanistan+november+2016.pdf>

Bovendien is het beleid van de Afghaanse regering erop gericht de hervestiging in steden te vermijden en geeft het de voorkeur aan de hervestiging binnen de regio van herkomst. Dit blijkt uit de manier waarop IDP's behandeld worden door de Afghaanse overheid (wat dan weer de moeilijke leefomstandigheden van IDP's verklaart):

(...)

Afghanistan Analyst Network (AAN), Christine Roehrs, On the Run without Aid: The much delayed policy on Afghanistan's internally displaced, 20 oktober 2013; <http://www.afghanistan-analysts.org/on-the-run-without-aid-the-much-delayed-policy-on-afghanistans-internally-displaced>

Het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tot het bestaan van een intern verblijfsalternatief te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden.

Verzoeker wijst erop dat KABOUL geenszins als veilig kan worden beschouwd.:

(...)

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2019/03/01/algemeen-ambtsbericht-afghanistan>

Verzoeker verwijst terzake naar het standpunt van UNHCR:

(...)

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2019/03/01/algemeen-ambtsbericht-afghanistan>

Ook in KABUL kan verzoeker door de Taliban gevonden worden.

Zo verzoeker daadwerkelijk een verblijfsalternatief had gehad in KABUL, dan was hij nooit naar Europa getrokken en zijn familie in de steek gelaten.

Er kan niet zonder meer vanuit gegaan worden dat familieleden verzoeker zouden kunnen helpen. Dit druist volledig in tegen de motieven die verzoeker heeft aangehaald om zijn land te verlaten.

*Tevens wijst verzoeker op de algemene situatie in Afghanistan:*

*(...)*

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2019/03/01/algemeen-ambtsbericht-afghanistan>

*Verwerende partij stelt zonder meer dat verzoeker zich desgevallend bij zijn zussen kan vestigen. Verwerende partij ontkent hierbij volledig de realiteit van de Afghaanse samenleving. Verzoeker kan zich niet vestigen bij zijn zuster, dit druist in tegen alle traditionele regels. Zijn zus leeft nu bij de familie van haar man, voor verzoeker is daar geen plaats.*

*Verwerende partij schiet tekort in haar bewijslast.*

*(c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan*

*De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)*

*Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."*

## 2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 26 april 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul City" van 8 april 2020, de "Country Guidance Note: Afghanistan" van EASO van december 2020 en het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van september 2020, p. 1-66.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM mist het middel dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

### 2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker zijn huidig verzoek volledig steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerdere verzoeken heeft uiteengezet, dat (ii) het louter herhalen van eerder aangehaalde motieven de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan niet opheft, dat (iii) verzoeker verder geen bijkomende verklaringen aflegt die de beoordeling die het CGVS en de Raad van deze motieven maakten in het kader van zijn vorige verzoeken in een nieuw daglicht kunnen stellen, dat (iv) noch verzoeker noch zijn raadsman elementen aanbrengen die de beoordeling in zijn vorige verzoeken door het CGVS en de Raad dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel om zich aan de algemene situatie in Baghlan te onttrekken kunnen weerleggen, dat (v) verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, met name een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat (vi) verzoekers moeilijke verblijfsomstandigheden in België in deze beslissing niet ter zake doen aangezien ze geen betrekking hebben op een vrees bij terugkeer naar Afghanistan en als dusdanig geen reden vormen voor het verkrijgen van internationale bescherming. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 30 juni 2017 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (A) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers familieband met A. A., noch aan verzoekers job als bodyguard voor A. A. en bijgevolg ook niet aan de door verzoeker voorgehouden problemen omwille van deze job en omdat (B) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 203 275 van 27 april 2018 bevestigde de Raad deze beslissing, met dien verstande dat hij van oordeel was dat verzoeker in de stad Kaboel over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Inzake zijn tweede verzoek verklaarde verzoeker dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en verwees hij naar de algemene veiligheidssituatie in de provincie Baghlan. Hij legde tevens nieuwe stavingstukken neer. Het CGVS verklaarde dit (volgend) verzoek op 16 augustus 2018 niet-ontvankelijk omdat verzoeker in het kader van dit verzoek geen nieuwe elementen voorlegde. Bij arrest nr. 214 818 van 8 januari 2019 verwierp de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep. In zijn derde verzoek om internationale bescherming herhaalde verzoeker de asielmotieven die hij uiteenzette tijdens zijn twee voorgaande verzoeken en verwees hij opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in de provincie Baghlan. Hij legde tevens nieuwe stavingstukken neer. Op 8 augustus 2019 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen over zijn problemen in Afghanistan. Verzoeker stelt dat de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn omdat hij voor de overheid werkte en dat hij, gelet op zijn afkomst uit Baghlan, recht heeft op subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst er ook op dat hij dakloos is, dat hij stress heeft en slecht slaapt en dat hij aan schurft lijdt. Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker een brief van de NDS van 18 september 2019 in het Dari met vertaling naar het Nederlands, een brief van de NDS van 18 september 2019 in het Engels, een USB-stick met linken naar videofragmenten op *Facebook* en *Youtube*, diverse printscreens van nieuwsberichten op sociale media over de algemene situatie in Baghlan en Kaboel, een envelop en een brief van zijn advocaat neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat betreft impact van de nieuwe stavingstukken die verzoeker neerlegde op de (eerdere) beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

*"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet.*

*In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS en de RvV uw eerste verzoek om internationale bescherming hebben afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Uw tweede verzoek steunde op deze zelfde motieven en werd niet-ontvankelijk verklaard. Ook deze beslissing werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Ook in het kader van uw derde verzoek steunde u op dezelfde asielmotieven. Dit*

derde verzoek werd door het CGVS eveneens niet-ontvankelijk verklaard. U diende hiertegen geen beroep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U stelt dat uw problemen met de taliban nog steeds actueel zijn (zie verklaring volgend verzoek DVZ, punten 16, 19 en 20). Het louter herhalen van uw eerder aangehaalde motieven heft de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan niet op. U legt verder geen bijkomende verklaringen af die de beoordeling die het CGVS en de RvV van deze motieven maakten in het kader van uw vorige verzoeken, in een nieuw daglicht kunnen stellen.

Met betrekking tot de documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (de brief van het NDS in het Dari dd. 18.09.2019, de Nederlandse vertaling ervan en de Engelstalige brief van het NDS dd.18.09.2020), moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze documenten op zich niet van die aard om de door het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. Het feit dat in de neergelegde brief van het NDS in het Dari dd. 18.09.2019 wordt verwezen naar een foutieve datum op een vorig neergelegd document, volstaat niet om de twijfels met betrekking tot uw verklaringen en neergelegde documenten weg te nemen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u twee brieven van de NDS neerlegt die op dezelfde datum zijn opgesteld in maar zo verschillen qua opmaak. Zo is het vreemd dat de ene brief in het Engels en de andere in het Dari is opgesteld en worden er bij beide brieven andere vlaggen en emblemen gebruikt. Tevens wordt opgemerkt dat het vreemd is dat er bij de afsluiting van deze brieven geen naam maar louter een functie staat vermeld ('Head of NDS Baghlan Afghanistan'). Dit doet verder twifelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Bijgevolg kunnen deze stukken bezwaarlijk dienen om de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw verklaarde tewerkstelling voor de overheid en de daaruit volgende problemen met de taliban te staven.

De begeleidende brief van uw advocaat dd. 12.09.2020 bevat evenmin elementen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven kunnen herstellen. Hij verwijst wat dit betreft immers louter naar de neergelegde stukken en stelt dat het onredelijk zou zijn als ze louter omwille van hun gesolliciteerd karakter niet in aanmerking komen, hetgeen, zoals uit wat hierboven staat blijkt, niet het geval is."

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat de bewijswaarde van de door hem voorgelegde documenten ten onrechte in twijfel wordt getrokken en te verwijzen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op een Iraanse dagvaarding, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. In deze motivering haalt de commissaris-generaal verschillende pertinente redenen aan waarom hij van oordeel is dat de twee door verzoeker voorgelegde brieven van de NDS niet van aard zijn om de in de eerdere beslissingen vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven te herstellen en dus bezwaarlijk kunnen dienen om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in verband met zijn verklaarde tewerkstelling voor de overheid en de daaruit volgende problemen met de taliban te staven. In deze motieven wordt nergens gewag gemaakt van een gesolliciteerd karakter van de voorgelegde stukken, zodat het betoog van verzoeker waarin hij aanvoert dat het "kennelijk onredelijk is om de door hem voorgelegde stukken louter omwille van hun gesolliciteerd karakter niet in aanmerking te nemen" in casu niet dienstig is.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en naar de artikelen 198 en 199 van het "Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" van UNHCR, wijst de Raad erop dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De kritiek van verzoeker dat de commissaris-generaal niet op een met redenen omklede wijze geoordeeld heeft dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, mist voorts elke feitelijke en juridische grondslag.

Artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.”*

Nergens in deze bepaling staat dat de commissaris-generaal dit op een met reden omklede wijze dient te doen.

De conclusie van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)*

*Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

Het staat buiten kijf dat de commissaris-generaal zijn wettelijke verplichting zoals bepaald in voormeld artikel 57/6/2, § 2, heeft vervuld. Het is overigens duidelijk dat de conclusie van de bestreden beslissing is ingegeven door de motivering die eraan voorafgaat.

De Raad besluit dat in de bestreden beslissing op pertinente en concrete wijze wordt gemotiveerd waarom de stukken die verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek heeft bijgebracht niet van aard zijn de eerdere beoordeling van verzoekers vluchtmotieven in een ander daglicht te stellen, derwijze dat zij de kans aanzienlijk groter zouden maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker, daargelaten de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

*“Waar u in uw verklaringen en aan de hand van de links naar filmpjes en nieuwsberichten op sociale media verwijst naar de algemene situatie in uw regio van herkomst, Baghlan, die volgens u tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noopt, dient te worden opgemerkt dat in uw vorige verzoeken door het CGVS en de RvV werd geoordeeld dat u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel om u aan de algemene situatie in Baghlan te onttrekken. Waar u in uw verklaringen en aan de hand van de links naar filmpjes en nieuwsberichten op sociale media verwijst naar de algemene situatie in uw regio van herkomst, Baghlan, die volgens u tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noopt, dient te worden opgemerkt dat in uw vorige verzoeken door het CGVS en de RvV werd geoordeeld dat u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel om u aan de algemene situatie in Baghlan te onttrekken. U noch uw raadsman brengen elementen aan die deze beoordeling kunnen weerleggen.*

*Waar uw advocaat stelt dat Kaboel niet veilig bereikbaar is, wordt opgemerkt dat volgens de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, Kaboel via haar internationale luchthaven wel degelijk veilig bereikbaar is.*

*Waar uw raadsman verwijst naar de algemene situatie van IDP's in Afghanistan en stelt dat een vestigingsalternatief niet mogelijk is omdat traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu en stelt dat het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging niet voldoende is om tot het bestaan van een intern verblijfsalternatief te besluiten aangezien er, onder andere, dient te worden vastgesteld of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden en dienaangaande naar richtlijnen UNHCR en*



verschillende rapporten verwijst, dient te worden opgemerkt dat indien u meent dat uw familie de wil en/of de capaciteit(en) niet heeft om u duurzame en/of effectieve steun te bieden, u dit in concreto dient aan te tonen en kan u niet volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie en de situatie van uw familie of met de blote bewering dat uw familie de wil en/of de capaciteiten niet zou hebben om u op duurzame en/of effectieve wijze steun te bieden.

Waar hij verwijst naar het feit dat de taliban u ook in Kaboel kan vinden, dient dan weer te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u door de taliban wordt gevisieerd, bijgevolg kan er ook met dit argument geen rekening worden gehouden (zie supra).

Waar u, aan de hand van uw verklaringen, verwijzingen naar rapporten en de links en foto's van nieuwsberichten en filmpjes op sociale media, en uw raadsman verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Kaboel wordt verwezen naar de meest recente veiligheidsanalyse van de stad Kaboel:

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_security\\_situation\\_in\\_kabul\\_city\\_20200408.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf)) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar [https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_afghanistan\\_security\\_situation\\_20190612.pdf](https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf) en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het

duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie die u en uw raadsman aanbrengen, blijkt het tegendeel niet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en verwijst hierbij naar uw verklaarde tewerkstelling als bodyguard voor A. A. (...), het hoofd van de NDS voor de provincie Baghlan. U stelt dat u omwille van uw werkzaamheden als bodyguard voor A. A. (...) gevisieerd zal worden door de gewapende groeperingen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar verklaarde tewerkstelling, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw verklaarde werkzaamheden minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de

*beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam zou zijn geweest voor het hoofd van de NDS voor de provincie Baghlan maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra)."*

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij op 26 april 2021 een aanvullende nota heeft neergelegd waarin zij refereert aan recente landeninformatie die bovenstaande analyse bevestigt. Verzoeker brengt zelf geen informatie of elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen.

Verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in zijn hoofde te beoordelen omdat hij in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, zijn profiel en levensomstandigheden. Deze motivering is evenwel nergens terug te vinden in de bestreden beslissing. Nergens stelt de commissaris-generaal in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen. Deze grief is dan ook duidelijk niet gericht tegen de (motieven van de) thans bestreden beslissing.

Nu in de voorgaande verzoeken om internationale bescherming en ook thans wordt geoordeeld dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kaboel om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden, is de informatie en argumentatie over de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, de provincie Baghlan, *in casu* irrelevant.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen omdat hij in dat land door bepaalde volgens het UNHCR onveilige gebieden zou moeten trekken of dat minstens moet worden gesteld dat er geen recente gegevens voorliggen waaruit blijkt dat hij zich veilig naar een andere plaats binnen Afghanistan kan begeven, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat volgens de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, Kaboel via haar internationale luchthaven wel degelijk veilig bereikbaar is. Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan waaruit blijkt dat deze informatie thans niet meer actueel is.

Waar verzoeker nog verwijst naar de situatie van "*Internal Displaced Persons*" (IDP's), wijst de Raad erop dat verzoeker dit reeds in het kader van zijn vorige verzoeken heeft aangehaald en dat de Raad hierover in zijn arrest nr. 203 275 van 27 april 2018 reeds als volgt heeft geoordeeld:

*"Verzoeker verwijst weliswaar naar de lamentabele omstandigheden waarin "Internal Displaced Persons" (IDP's) bij terugkeer terecht komen en geeft hierbij ter illustratie in zijn verzoekschrift een citaat uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016 weer, doch dit betoog vermag, hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de "informal settlements" in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op zijn persoonlijke situatie maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in een "IDP settlement", zal terechtkomen."*

Ook de verwijzing in het verzoekschrift naar een ambtsbericht van de Nederlandse Rijksoverheid van 1 maart 2019 waarin melding wordt gemaakt van het rapport van 30 augustus 2018 waarin UNHCR stelt dat in het algemeen Kaboel geen binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief kan bieden kan moeilijk als een nieuw element worden beschouwd dat verzoeker niet eerder in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming kon voorleggen. Hetzelfde kan worden gesteld over de informatie in dit ambtsbericht over de situatie van Afghanen die zich na lange tijd in het buitenland willen vestigen in Kaboel. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in zijn rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines) op de pagina's 112-114 aangeeft dat, gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel, deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines terug op eerder gedane analyses daar de situatie in de stad Kaboel sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele '*settlements*'. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele '*settlements*'. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel evenwel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden

voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

Waar verzoeker nog meent dat hij ook in Kaboel door de taliban gevonden kan worden, wijst de Raad erop dat in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat aan zijn problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht en dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker in zijn huidige verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker nog laat gelden dat de commissaris-generaal volledig de realiteit van de Afghaanse samenleving ontkent waar deze zonder meer stelt dat hij zich desgevallend bij zijn zussen kan vestigen en dat hij zich niet kan vestigen bij zijn zuster nu dit tegen alle traditionele regels indruist en zijn zus bij de familie van haar man leeft, waar voor hem geen plaats is, wijst de Raad erop dat hij dit argument reeds had kunnen aanbrengen bij het indienen van zijn vorige (volgende) verzoeken om internationale bescherming, wat hij trouwens ook heeft gedaan in zijn beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 augustus 2018 houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker met dit betoog uitgaat van een verkeerde lezing van het arrest nr. 203 275 van 27 april 2018 van de Raad, waarin helemaal niet wordt geopperd dat verzoeker zich bij zijn zussen kan vestigen, doch wel dat gezien hij verklaarde dat zijn tante en zijn twee zussen in Kaboel wonen, hij er over een familiaal netwerk beschikt. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij de laatste twee jaren voor zijn vertrek in de stad Kaboel gewoond heeft en er gewerkt heeft als chauffeur. Er mag dan ook van uit gegaan worden dat verzoeker in staat is zich in de stad Kaboel te vestigen en daar een duurzaam leven op te bouwen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

*"Wat betreft de medische problemen waarnaar u verwijst, dient te worden opgemerkt dat uw medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (zie verklaring volgend verzoek DVZ, punt 12 en 23). Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.*

*Het overige door u neergelegde document, de envelop, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Uit dit document kan immers enkel worden opgemaakt dat u post bereikte, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.*

*Waar u verwijst naar uw moeilijke verblijfsomstandigheden in België (het feit dat u dakloos bent, niet officieel mag werken en geen opleiding kunt volgen) dient te worden opgemerkt dat deze elementen in deze beslissing niet terzake doen aangezien ze geen betrekking hebben op een vrees bij terugkeer naar Afghanistan en vormen als dusdanig geen reden voor het verkrijgen van internationale bescherming."*

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er

een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN